

друго могъл да му говори „за досегашното течение на тук. работи, за Селемински...“ Откакъ е билъ въ Виена, и безъ да ходи по-нататкъ въ Европа, Селимински пристига и въ Бѣлградъ. Въ печатанитѣ си спомени отъ 1905 г. Ив. Касабовъ, довѣренъ човѣкъ на Раковски при организирането на легията и при редактирането на Дунавски лебедъ, излага бѣгло така работитѣ, че Селимински дошелъ при Раковски съ намѣрение да го разпита за всичко, и то вѣроятно по порѣчка на своитѣ приятели отъ Букурещъ. „Трѣбва да забележимъ, разказва Касабовъ, че тѣзи букурещки първенци българи не предприемаха никога такава работа безъ съгласието и одобрението на Оффенберга, руския генераленъ консулъ въ Букурещъ. Това се забелязваше много добре отъ поведението на д-ръ Селимински“. Именно, щомъ пристигналъ, Селимински посетилъ първо Бѣлградския руски консулъ и после Раковски. А Раковски не билъ добре съ този консулъ, подозирайки го въ недоброжелателство къмъ българитѣ и къмъ българското революционно дѣло. Раковски нагласилъ своитѣ момчета да следятъ, кжде ходи Селимински, и тѣ му обадили, че следъ всѣко вестяване при Раковски той посещавалъ и руското консулство. Като узналъ отъ нѣкои свои букурещки приятели, че Селимински носѣлъ известна сума за легията, Раковски го попиталъ, не е ли натоваренъ съ нѣкаква парична помощъ; но Селимински отрекълъ да е получавалъ каквато и да било сума за тая целъ. Раковски се усъмнилъ тогава и пратилъ нѣколко смѣли свои момчета да сплашатъ Селимински въ квартирата му и да го накаратъ да предаде паритѣ, иначе животътъ му щѣлъ да бжде въ опасностъ. Но Селимински и този пѣтъ не далъ нищо — и отпжтувалъ, „каквѣто билъ сграхливъ“, една заранъ съ парохода за Землинъ, придруженъ до станцията отъ секретаря на руското консулство. И на станцията момчетата на Раковски го заплашили отново, че ще го хвърлятъ въ р. Сава, ако не предаде паритѣ, но Селимински се качилъ на парохода, за да се прехвърли после на другъ и отпжтува за Ромъния.

Така — споредъ разказа на Касабова, който разказъ трудно може да се контролира откъмъ правдоподобностъ, но който щастливо се допълня отъ показанията на сжщия Касабовъ въ едно негово писмо до браилчани, писано на 16 априлъ 1862 год. по порѣчка на Раковски. Нека не забравяме, че Раков-